

מסכת עוקצין

פרק ב

א. זיתים שכבשו בטרפהו, טהורם, לפי שלא כבשו אלא לмерאה. כשות של קשות והגז שלה, טהורה. רבי יהודה אומר, כל זמן שהוא לפניו הפטיר, טמא:

ב. כל הגליינו מטמאות ומטמאות ולא מצטרפות. גלוינה של רطب, אף על פי יוצא, מצטרפת. של יבשה, אינה מצטרפת. לפיכך, חותל של יבשה, מצטרף. ושל רطب, אינו מצטרף. גלוינה שמקצתה יוצא, שכנגד האכל, מצטרף. עצם שיש עליו בשר, שכנגד האכל, מצטרף. היה עליו מצד אחד, רבי ישמעאל אומר, רואין אותו כאלו הוא מקיף בטבעת. וחכמים אומרים, שכנגד האכל, מצטרף, כמו כסיאה והאוזן והקורנית:

ג. הרמן והאבטיח שנמוך מקטחו, אינו מצטרף. שלם מכאו ונמוך מן האמצע, אינו מצטרף. הפטמא של רמן,

מצטרפת. והגץ שלו אינו מצטרף. רבי אליעזר אומר, אף הפסיק

טהור:

ד. כל הקלפין מטמאות ומטמאות ומצטרפות. רבי יהודה אומר,
שלשה קלפין בבצל. הפנימית, בין שלמה בין קדורה, מצטרפת.
האטען, שלמה מצטרפת, וקדורה אינה מצטרפת. והחיצונה, בין
כה ובין כה, טהורה:

ה. המחתה לבייש, אף על פי שלא מפרק, אינו חبور. לכבש
ולשליך ולהגיח על השלחן, חبور. התחל לפרק, אכל שהתחילה בו,
אינו חبور. האגוזים שאמננו, ובבצלים שחמرون, גרי אלו חبور.
התחל לפרק באגוזים ולפרק בבצלים, אינו חبور. האגוזים
והשנדים, חبور, עד שירפס:

ו. ביצה מגלאת, עד ניגוס. ושלוקה, עד שירפס. עצם שיש בו
מלח, חبور, עד שירפס. חרמון שפרדו, חبور עד שייקיש עליו
בקנה. פיויא בו, שלל הכובסין והבגד שהוא בכלאים, חبور,
עד שיתחילה להתריר:

ז. עלי ירקות ירקים, מצטרפין. ولבניים, אין מצטרפין. רבי
אליעזר בר צדוק אומר, לבניים מצטרפים בקרוב, מפני שהן אכל.
ובחררים, מפני שהן מושדרין את האכל:

ח. עלי בצלים ובני בצלים, אם יש בהן ריר, משתערין בנסיבות טהרה. אם יש בהן חלל, ממעד את החלל. פת ספוגנית, משתערת בנסיבות טהרה. אם יש בה חלל, ממעד את החללה. בשר העגל שנטף ובשר זקנה שגתמעט, משתערין בנסיבות טהרה:

ט. קשות שנטעה בעציז והגדילה ויצאה חוץ לעציז, טהורה. אמר רבי שמואל, מה טיבה לטהרה. אלא הטהרא בטמאו, והטהור יאכל.

י. כל גללים וכלי אדמה, שהטרשים יכולין לצאת בהן, אינם מכשירים את הזרעים. עציז נקוב אינו מכשיר את הזרעים. ושיינו נקוב, מכשיר את הזרעים. כמה הוא שעורו של נקב, כדי שייאנו בו שרש קטן. מלאו עפר עד שפטו, הרי הוא בטבלא שאין לה לזבז: